

Το παρόν του πολιτισμού

[Πολιτισμός / Δοκίμια](#)

Η εποχή μας, ως το δικό μας «παρόν» πλέον, έχει από πλευράς πολιτισμού μεγάλη ιδιαιτερότητα. Ζήσαμε και ζούμε τις μεγάλες αναστατώσεις και αναγκασμούς, με ανακατατάξεις σε πολλούς και σπουδαίους τομείς. Επιβλήθηκαν εξαναγκασμοί επί της προσωπικής και κοινωνικής και εθνικής ζωής, της δημόσιας και της ιδιωτικής. Δεν μπορούσε, επομένως, να μείνει ανέπαφος και ο πολιτιστικός τομέας.

Οι δυνάμεις της βίας υπήρξαν ισοπεδωτικοί. Η Εθνική μας οντότητα, ως καθαρά πολιτισμική απ' το παρελθόν, βρέθηκε στη δίνη των ανακατατάξεων των λαών που διακρίνονται, ως υλικά ισχυροί. Είναι οι ίδιοι λαοί, προς τους οποίους, στα περασμένα, είχαμε προσφέρει γνήσια και ανόθευτα νάματα μιας αστείρευτης «Κασταλίας». Αυτοί, σιδηρόφρακτοι όντες, χωρίς να διαθέτουν φιλοσοφική σκέψη και πολιτιστική έξαρση, δεν μπόρεσαν να εννοήσουν ούτε τα προσφερθέντα, ούτε και τα του «παρόντος» Εθνικά μας πλεονεκτήματα. Κάποιοι «Άβαροι» και βάρβαροι ανατολίτες, κάποιοι «Ούννοι» ψυχροί και άπονοι κοσμοπολίτες, επέπεσαν ισοπεδωτικά στους πολιτισμένους λαούς και σε μας, ως Ιέρακες λυσσαλέοι, στο όνομα κάποιας δήθεν παγκοσμιότητας. Ακολούθησαν, με το ένδυμα του σωτήρα ανορθωτή, οι λαοί της τάχατες πολιτιστικής δυτικόφερτης νοοτροπίας, με μια χαριστικού τύπου βολής στα κράσπεδα της δαφνοστεφούς πολιτιστικής παράδοσης. Δούλεψε έτσι κάποιο απόσπασμα κατά του παραδοσιακού πολιτισμού.

Την καταστροφική μανία αυτών των λαών - των μεν και των δε - υπέστημεν και οι Έλληνες σε διάφορες εποχές, με αδυσώπητο, μάλιστα, τρόπο. Αποτέλεσμα δε όλων τούτων, ήταν να απολέσουμε οι λαοί, ταυτότητες και ιστορίες, παμπάλαιες δημιουργίες και πατρίδες, ως και κατακτήσεις ανθρωπισμού με ευγενικές προοπτικές. Ζούμε πυροβολούμενοι οι πολιτισμικά δεμένοι, σε ένα καταστροφικό «παρόν», ανήμποροι πολλές φορές, να αντιδράσουμε και να αντιμετωπίσουμε τα θυελλώδη μηνύματα που μας κατακλύζουν.

Παρ' όλ' αυτά ο Ελληνισμός, δεν έμαθε να θρηνεί επί ερειπίων. Τραγουδάει περήφανα. Για λίγο καιρό ξαποσταίνει και ξανά τραβάει προς τη δόξα του γνώριμου κατακτήματος. Του πολιτισμού, δηλαδή. Είναι ο προαιώνιος γνώριμος δρόμος, ως λεωφόρος του Ελληνισμού. Τι κι' αν στερηθήκαμε τη μια ακτή του Αιγαίου, ή ακόμα και τα σύνορα των δύο Ηπείρων και των πέντε θαλασσών; Περνάμε σήμερα μια άλλη κρισιμότητα καμπή, που ούτε τη διάρκεια γνωρίζουμε, ούτε τα αποτελέσματα διαφαίνονται. Έχουμε, όμως, μετοχή στα δρώμενα μιας μεγάλης κοινότητας λαών. Εκεί και πάλι με το δισάκι στον ώμο, ως πολιτιστικός Ελληνισμός, μπορούμε να προσφέρουμε. Όχι, βέβαια, πλούτο και ύλη, ούτε δυνάμεις και χρήμα. Ούτε να συμπράξουμε στην αναγκαστική οικονομοκρατία που επιβάλλεται και βασανίζει πολλά λαϊκά στρώματα. Καιρός είναι να εξαργυρώσουμε τη μετοχή μας στη μεγάλη κοινότητα, με τη δημιουργία ενός πνευματικού αγωνίσματος.

Οι Έλληνες οφείλουμε να ανασκουμπωθούμε και να δουλέψουμε πάνω στον τομέα των αξιών της ζωής. Αυτό είναι το «έχον» μας. Σ' αυτόν τον τομέα μπορούμε να προσφέρουμε πολλά. Είμαστε φορτωμένοι με μια προαιώνια παράδοση. Έχουμε εγγενείς δυνάμεις. Γνωρίζουμε μοναδικούς τρόπους κινήσεων. Τι μένει; Με θέληση

πρέπει να οπλισθούμε. Είναι το πρώτο βήμα. Μας περιμένουν, οι Ευρωπαίοι σε πρώτη φάση και σ' αυτούς, μας πρέπει να στραφούμε. Κέντρα Ελληνικού Πολιτισμού (ΚΕΠ), μπορούμε να ιδρύσουμε και πρέπει, σε όλες τις Ευρωπαϊκές Πρωτεύουσες, όπου να ξαναδίνονται στους λαούς οι ακατάλυτες Ελληνικές πολιτιστικές αξίες. Αυτό το αγώνισμα είναι το μοναδικό που μπορεί να μας επιβάλλει και μ' αυτό να θεσμοθετηθεί η θέση μας, ανάμεσα στους ισχυρούς. Είναι γνωστό ότι όλοι οι λαοί – και εμείς – χρειαζόμαστε μια καινούργια φωτισμένη «Αναγέννηση». Έναν καινούργιο 16^ο και 17^ο αιώνα. Η μονόπλευρη οικονομική απολυταρχία και τυραννία, δεν θα βαστάξει για πολύ.

Καιρός είναι, νομίζω, να ξαναφέρουμε στην επιφάνεια τις αξίες μας και τα πολιτιστικά ιδεώδη μας. Αρκετά τα αφήσαμε να πυροβολούνται αβασάνιστα. Να μην τα αφήσουμε να περιμένουν άλλο το «πυρ» του αποσπασματάρχη, για να ρίξει τις βολές του το εκτελεστικό απόσπασμα κατά του Πολιτισμού. Είναι χρέος τούτο, όχι του κρατισμού, αλλά του Ελληνισμού. Όλων μας, δηλαδή.

Φωνές, όμως, ακούγονται και πάλι στα αφτιά μας. Δεν έρχονται από τα γνώριμα παλιά, του παρελθόντος. Αυτή τη φορά ξεπετιούνται φωνές από ένα απροσδιόριστο και άγνωστο μέλλον. Γι' αυτό κανένας δεν μπορεί να μιλήσει αυθεντικά. Μόνο εκείνοι απ' τους οποίους διατίθενται προφητικότητα και θρασύτητα, μπορούν να μιλήσουν επιπόλαια και να δώσουν στίγμα αβασάνιστο. Παρ' όλ' αυτά, είναι ανάγκη να ακουστούν κάποιες θέσεις. Το ερώτημα προβάλλεται, οπωσδήποτε, επίκαιρο και απαιτητικό:

Ποιο είναι το μέλλον του πολιτισμού;

<http://bitly.com/1193cP9>